

1. DE ZWERVER

Het is eigenlijk wel een bijzonder keurige, maar beetje saaie straat waarin ik woon, de Mozartbaan. De grote huizen zien er allemaal piekfijn uit. Met van die gelikte tuintjes eromheen.

Er staat geen grasspriet de verkeerde kant op. Er wonen mensen, die zich altijd heel braaf gedragen. Ze doen elke dag hetzelfde en dat verandert nooit.

Maar vandaag gebeurt er opeens iets...

“Jan-Karel, kom eens kijken,” roept mijn moeder naar mijn vader. Dat is echt niet zo vanzelfsprekend hoor. De meeste van mijn vriendinnen hebben een stiefvader of een stiefmoeder. Je kan erop wachten tot je ouders uit elkaar gaan. Ik heb er ook een paar jaar op gewacht, maar het is niet gebeurd. Nog niet.

“Er loopt een zwerver door de straat.”

“Wat?” zegt mijn vader geschokt en loopt naar mijn moeder toe. Ze staat voor het raam en heeft het gordijn een stukje opzijgeschoven. Hij gluurt met haar mee door de kier die vrijgekomen is.

“Het is een vrouw,” zegt hij verbaasd.

“Ja, dat zie ik,” zegt Babs. Zo heet mijn moeder. “Maar de vraag is, wat

dat gedaan? Nu is Omie naar beneden gevallen toen ze de trap af wilde gaan. Het is donker, want er zijn geen lichten meer in het hotel. Het staat al jaren leeg. Omdat ze niet willen dat er zwervers gaan slapen, hebben ze de trap gesloopt. Anders gaat de waarde van hun huis omlaag. Maar dat iemand te pletter valt is zeker niet erg. Ik zal...”

Ik kakel maar door. Met lelijke woorden en al. Komt het van de schrik, dat ik mijn mond niet meer kan houden? Dat mijn tong op en neer springt in mijn mond en ik het een na het andere woord uitbraak? Dat ik niet eens in de gaten heb wat ik allemaal zeg en tegen wie?

“Waar blijft die verrekte ziekenwagen?” zucht Omie en ze piept weer van de pijn. “Als het nog lang duurt ben ik al ter ziele.”

Ik weet gelukkig duidelijk te maken in welk hotel Omie gevallen is. “De ambulance is al onderweg hoor,” antwoordt de stem aan de andere kant.

In de verte hoor ik een sirene. Dat moet de ziekenwagen wel zijn. Ik hoor het signaal, wat ik zo vaak hoor. Deze keer komt hij omdat ik gebeld heb. Komt hij voor mijn... nou ja... voor mijn... uh... vriendin. Ja, want Omie is een goede vriendin weet ik. Zo voelt het.

Ik ken haar nog maar net, maar ze voelt echt als een goede vriendin. De grote gele auto stopt aan de voorkant van het Badhotel. Een man

10. OP VAKANTIE

Mijn aandacht wordt getrokken door een vreemde beweging in het water iets verderop. Er beweegt daar iets vooruit. Is het een duikboot? Het komt half bovenwater. Ik knipper een paar keer met mijn ogen. Het lijkt wel een zeehond. Geboeid blijf ik kijken naar de gedaante die langzaam door het water naar mij toekomt. Voor me stopt hij. Het is geen duikboot. Het is ook geen zeehond.

Een prachtige grijze dolfijn kijkt mij nieuwsgierig aan. Soepel beweegt hij van links naar rechts.

Langzaam zwemt hij van me weg, keert en komt opnieuw naar me toe. Het water is grijsblauw en de dolfijn maakt er dikke rimpels in. Zoiets onwijs gaafs heb ik nog nooit van dichtbij gezien. Ik lig met snorkel en duikbril voorover in het water.

Kijk die ogen. Ze staren me aan. Daar in het koude, donkere water. Een nieuwsgierige blik diep in mijn ogen. Brutaal kijken ze bij me naar binnen. Diep in mijn hoofd en in mijn hart. Het geeft me een fijn gevoel. Een groot gevoel. Een gevoel dat ik nooit eerder heb gehad. Gemakkelijk beweegt hij door het water en maakt klikkende geluiden. Ik ben er stil van. Stil vanbinnen. Het dier rolt zich om en